İslamiyetin özünden neden uzaklaştık?

Kocaeli'nden Deniz Koçyiğit: "İslâmiyet'in mağz ve lübbünü terk ederek kışrına ve zahirine vakf-ı nazar ettik ve aldandık. Ve sû'-i fehm ve sû'-i edeb ile İslâmiyetin hakkını ve müstehak olduğu hürmeti îfa edemedik. Tâ o da bizden nefret ederek evham ve hayalâtın bulutlarıyla sarılıp tesettür eyledi." 1 Burada ki magz ve lüb nedir? Kast edilen sıkıntı Kur'ân-ı Kerîm'i güzel okumaya önem verildiği kadar, uygulamada gösterilen zafiyet mi?"

Muhkem Olanı İhmal Ettik

Mağz ve lüp, kabuksuz ve kışırsız öz ve iç demektir. Bu İslâmiyet'te farizaları ve vecibeleri ifade eder. Ümmet olarak farizaları ve vecibeleri amellerimizde birinci sıraya almalıydık. Diğer hükümler daha sonra gelmeliydi.

Ola ki, genel bir çerçeve ile hafif hükümleri öne aldık, ağır hükümleri sona aldık veya ihmal ettik. Sünneti öne aldık, farzları sona aldık veya ihmal ettik. Mubah olanı öne aldık, muhkem olanı ihmal ettik. Ruhsatı öne aldık, vecibeleri ihmal ettik. Dünyayı öne aldık, ahireti ihmal ettik. Veya tam tersi oldu: Ahireti öne aldık, dünyayı ihmal ettik. Fetvaları öne aldık, kesin hükümleri ihmal ettik. Menfaatimizi öne aldık, rıza-ı Bari'yi ihmal ettik. Zanlarımızı öne aldık, tahkikî amelleri ihmal ettik. Maslahatımızı öne aldık, Allah'ın maksadını ihmal ettik. Heveslerimizi öne aldık, ihlâsı, tesanütü, uhuvveti, yardımlaşmayı, paylaşmayı, ilmi, tahkikatı ihmal ettik.

Pırlantaları Okuyamadık

Bu cürümleri ümmetçe işledik. Bu cürümler, Asr-ı Saadetten sonra, her asra ikişer üçer cürüm olarak yayıldı. Bunların her birinin ayrı ayrı gazab-ı İlâhî'yi celb eden cürümler olduğunu fark etmedik. Gazab-ı İlâhî belki her birine ayrı ayrı cezalar kesti, anlamadık. Sebeplere verdik, ulema-i su'un fetvaları ile yol bulmaya çalıştık. Her asra birer imdat çekici gibi gönderilmiş olan mebusları tanımadık veya mesajlarını

fark etmedik. “Asrın imamını tanımadan ölen cahiliyet üzere ölür” 2 hadisi aslında bu manaya geldi; biz okuyamadık. Kendimize gelmedik. Muhakememize dönmedik. Muhasebemizi yapmadık.

Aslında ilk emri “Oku!” olan bir kitabın müntesipleri kurduğu medeniyetlerle destan yazmalı idi. Biz belki bu emri ıskaladık. Okuduk; ama alışkanlılarımızdan vazgeçmedik, kendimizi yenilemedik, yanlış bildiklerimizi terk etmedik. Amellerimize fetva bulduk.

Adalet, hürriyet, şûrâ, meşveret, hakkaniyet, kul hakkı, ehliyet, liyakat, sıdk, dürüstlük, samimiyet, uhuvvet, merhamet, tefrika çıkarmamak gibi muhkem içtimaî ve ahlâkî yasaları dikkate almadık. Bunların bir kısmı ile ahiretimizi kurtarmaya yöneldik ise de, bu pırlantaları siyasetimizde, içtimaiyatımızda, işlerimizde mihenk taşı yapmadık.

Hazret-i Hüseyin’in (ra) Mesajı

Hicretin 50. yılında, Muaviye Hazretleri oğlu Yezid’i veliaht ilân etti. Sahabeler itiraz ettiler. “Siz bu müesseseyi Bizanslaştırmak istiyorsunuz! Zira ne zaman onların kralı ölse, yerine oğlunu getirirler!” dediler. Muaviye Hazretleri yolundan dönmedi.

Kılıçlar çekildi, savaşlar yapıldı. Sıffin’de, Kerbelâ’da kardeş kanı aktı.

Onlar sıradan birer iç savaş değillerdi. Veliaht Yezid, hicri 60 yılında halife tayin edildi. Hazret-i Hüseyin Efendimiz (ra) Kufe’ye gelerek hürriyet-i şer’iyenin son bulmaması için savaştı, başını feda eyledi.

Fakat biz ümmet olarak belki de uyanmadık. Bin küsur yıldır bu sistem babadan oğula devam edip geldi. Hiç kimse çıkıp, “Ümmetin yönetiminde ümmetin her ferdinin söz hakkı vardır!” demedi. Belki fitneden korkuldu, ama muhkem bir sistem kurulmadı. Adalet, meşveret, şûrâ, hürriyet gibi en temel mefhumlar yerini itaate, devlete teslimiyete bıraktı.

Hazret-i Hüseyin’in (ra) o gün bıraktığı mesajı, bu gün Risale-i Nur okudu. Evet, mesele, İslâmiyet’in mağz ve lübbünü terk etmemek meselesi idi! Terk ettik! Bir medeniyet destanı yazacak iken, az bir liderlikten sonra kendi içimize kapandık. Belki bunda da hayır görmeli miyiz? O ayrı mesele!

Dipnotlar:
1- Muhakemat – 9.
2- Kuleynî, 1388: 1/377, 2/20; İbn Ukde Kufî, (ty.): 146; Taberî, 1413: 337; Numanî,

1422: 129.